

○ คำพิพากษา

(ต. ๒๒)

(ฟ้องตรง)

คดีหมายเลขคำที่ พบ. ๑๒/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ ฟน ๑๕/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายชาญวิทย์ เดชาปรัชญา ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๑
ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือนร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๑๗๖๗/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ไม่เป็นผล โดยคดีนี้มีมูลเหตุจาก เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งท้องถิ่นอำเภอควนกาหลง และรักษาการท้องถิ่น อำเภอมะนัง จังหวัดสตูล ได้มีผู้ร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีดื่มสุราในเวลาราชการ สร้างความแตกแยก และเรียกรับผลประโยชน์จากเงินรางวัล (โบนัส) ของพนักงานส่วนตำบลในเขตอำเภอที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ ซึ่งผลการสอบข้อเท็จจริง โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงของจังหวัดสตูลเห็นว่า เฉพาะประเด็นการเรียกรับเงินโบนัสมีมูลความจริง สำหรับในส่วน of คณะกรรมการสอบสวนวินัย

ได้แจ้ง...

ได้แจ้งข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการเรียกรับผลประโยชน์จากพนักงานส่วนตำบล และพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ในการจ่ายเงินประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำปฏิเสธว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำตามที่ถูกกล่าวหา ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งสรุปข้อกล่าวหาใหม่กับผู้ฟ้องคดีตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๖ สรุปได้ว่า ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปรับซองสีขาวจากเจ้าหน้าที่ส่วนการคลังที่ใส่เงินบางส่วนที่เก็บจากเงินโบนัส ประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น การเข้าไปรับซองสีขาวจากเจ้าหน้าที่ส่วนการคลังที่ใส่เงินบางส่วน แม้เป็นการให้เพื่อเป็นสินน้ำใจก็ตาม พฤติการณ์ดังกล่าวถือเป็น การไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย เป็นความผิดวินัยตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมในกระบวนการสอบสวนวินัย กล่าวคือ คณะกรรมการสอบสวนสรุปชี้ว่า มูลเหตุที่จังหวัดสตูลตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่อง การเรียกรับโบนัสไม่สามารถพิสูจน์ได้ แต่กลับไปตั้งข้อกล่าวหาใหม่กับผู้ฟ้องคดีแทนที่จะยุติเรื่อง โดยรับฟังพยานบุคคลซึ่งไม่ปรากฏพยานเอกสารใดๆ โดยแยกเป็นรายประเด็น ดังนี้

ประเด็นหนึ่ง การให้ถ้อยคำของบุคคลต่างๆ อันได้แก่ ผู้ร้องเรียนและบุคคลในองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ในการให้ถ้อยคำในชั้นของการสอบข้อเท็จจริงหรือในชั้นของการสอบสวนวินัยต่างให้ถ้อยคำขัดแย้งกันเอง ซึ่งหากเป็นข้อเท็จจริงแล้ว การให้ถ้อยคำของแต่ละคนก็น่าจะสอดคล้องกันไปในทางเดียวกัน เช่น (๑) นายทอง มาลินี สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย (ผู้ร้องเรียน) ในชั้นการสอบข้อเท็จจริงให้ถ้อยคำที่ว่า “ในเรื่องการเรียกรับเงินโบนัสตอบไม่ได้ ให้ไปถามเจ้าหน้าที่วิเคราะห” แต่ในชั้นการสอบสวนกลับให้ถ้อยคำที่ว่า “จำไม่ได้ว่าได้ข้อมูลมาจากผู้ใด” (๒) นายอานันต์ ใจตรง นายกององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ในชั้นการสอบข้อเท็จจริงให้ถ้อยคำที่ว่า “ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่มีการเรียกโบนัสแต่อย่างใด” แต่ในชั้นการสอบสวนกลับให้ถ้อยคำที่ว่า “ฝ่ายสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการประชุม นอกรอบ และมีความเห็นว่า หากองค์การบริหารส่วนตำบลผ่านการประเมิน ให้กันเงินโบนัสที่

/พนักงาน...

พนักงานส่วนตำบลจะได้รับไว้ร้อยละ ๒๐ เพื่อนำไปให้กับพนักงานที่ไม่มีสิทธิได้รับโบนัสส่วนหนึ่ง เป็นสินน้ำใจให้กับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมด คณะบริหาร และคณะกรรมการ ตรวจสอบโบนัสฯ ส่วนหนึ่ง และได้เชิญปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และหัวหน้าส่วนราชการ ทุกส่วนมาแจ้ง ซึ่งทุกคนก็เห็นด้วยกับแนวความคิดดังกล่าว” (๓) นายสถาพร สุวรรณมณี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ถ้อยคำว่า “นายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้เรียก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลและหัวหน้าส่วนราชการทุกส่วนมาคุย (โดยไม่มีบันทึกการประชุม) ว่า ขอเงินโบนัสร้อยละ ๒๐ เพื่อนำเงินไปให้คณะกรรมการประเมินโบนัสฯ และผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งหัวหน้าส่วนราชการต่างๆ และพนักงานทุกคนไม่เห็นด้วย แต่ไม่กล้าโต้แย้ง และได้สอบถาม นางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วนการคลัง ว่า มีใครมารับเงินในส่วนของคณะกรรมการประเมิน โบนัสฯ ซึ่งนางอมรรัตน์ฯ ได้บอกกับตนว่า ได้นำเงินที่ได้ตกลงกับนายกองค์การบริหารส่วนตำบล มอบให้ผู้ถูกกล่าวหา ประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท” (๔) นางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วนการคลัง ให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงว่า “ในการเรียกเงิน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นคนสั่งการ โดยเรียกจากพนักงานส่วนตำบล ซึ่งพนักงานยินดีจะให้” ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงสอบถามว่า นายฯ นำไปให้ใคร และถ้อยคำว่า “นำไปแบ่งให้สมาชิกและให้คณะกรรมการตรวจธรรมาภิบาล โดยผ่านผู้ฟ้องคดี ซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้เสนอให้เอง โดยคณะกรรมการประเมินโบนัสฯ หรือผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกร้องแต่อย่างใด ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลอื่นก็มีในลักษณะนี้เช่นกัน” โดยไม่ได้ระบุจำนวนเงิน ส่วนในชั้นสอบสวนให้ถ้อยคำว่า “มีการประชุมฯ และได้มอบเงินให้ ผู้ถูกกล่าวหา จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท” ซึ่งก็ขัดแย้งกับการที่นายสถาพรฯ ให้ถ้อยคำ (๕) นางสาวภาสินี แก้วทองมา หัวหน้าสำนักงานปลัด ในชั้นการสอบสวนข้อเท็จจริงให้ถ้อยคำ ว่า “ได้นำเงินประมาณร้อยละ ๒๐ ไปให้หัวหน้าส่วนการคลัง โดยไม่ทราบว่าจะนำเงินไปให้ใครบ้าง” แต่ในชั้นสอบสวนกลับให้ถ้อยคำว่า “ที่นำเงินไปให้หัวหน้าส่วนการคลัง ก็เพราะได้มีการประชุมคณะกรรมการพิจารณาจ่ายโบนัสเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้พูดในที่ประชุม (โดยไม่มีรายละเอียดในบันทึกการประชุม) ว่า ขอเงินโบนัส ร้อยละ ๒๐ เพื่อนำไปให้กับคณะกรรมการตรวจโบนัสฯ” (๖) นายวินิต ไชยสงคราม หัวหน้าส่วนโยธา ซึ่งเป็นกรรมการพิจารณาจ่ายเงินโบนัส ให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนว่า นายกองค์การบริหาร ส่วนตำบลไม่ได้ขอเงินจากการจ่ายโบนัส แต่ได้นำเงินส่วนหนึ่งไปฝากไว้ เพราะหัวหน้าส่วนการคลัง

/เป็นคน...

เป็นคนบอกว่าจะนำไปเป็นเงินกองกลาง และไม่ทราบว่าพนักงานส่วนตำบลและพนักงานจ้าง ได้นำเงินไปมอบให้หัวหน้าส่วนการคลังเพื่อเป็นเงินกองกลางหรือไม่ และนำเงินกองกลางไปทำอะไร”

(๓) นายสันติภาพ ปิงหลีเส็น หัวหน้าส่วนสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นกรรมการพิจารณาจ่ายเงินโบนัส ให้ถ้อยคำในชั้นการสอบสวนว่า “ได้นำเงินโบนัสไปใช้ส่วนตัว และไม่ทราบว่า พนักงานส่วนตำบลและพนักงานจ้างที่ได้รับเงินโบนัสนำเงินไปมอบให้หัวหน้าส่วนการคลัง เพื่อเป็นเงินกองกลางหรือไม่” และ (๔) นางวินิตา มรรคาเขต หัวหน้าส่วนสวัสดิการและสังคม ซึ่งเป็นกรรมการพิจารณาจ่ายเงินโบนัส ได้ให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนว่า “ได้มีการประชุม คณะกรรมการพิจารณาจ่ายโบนัสเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ นายกองค้การบริหารส่วนตำบล ได้พูดในที่ประชุม (โดยไม่มีรายละเอียดในบันทึกการประชุม) ว่า ขอเงินโบนัสร้อยละ ๒๐ และ ทราบจากหัวหน้าส่วนการคลังว่าจะต้องนำเงินไปให้กับคณะกรรมการตรวจประเมินโบนัสฯ” จากถ้อยคำของบุคคลต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีหยิบยกมานั้น หากพิจารณาอย่างละเอียดจะเห็นว่า บุคคลลำดับที่ (๒) ถึง (๘) ต่างมีส่วนรู้เห็นในเรื่องของการขอรับเงินโบนัสที่จะจ่ายให้กับ พนักงานส่วนตำบล ร้อยละ ๒๐ เพราะเป็นกรรมการพิจารณาจ่ายเงินโบนัส และต้องเข้าร่วม ประชุมในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แต่กรรมการบางคนกลับให้ถ้อยคำว่า ไม่ทราบ ไม่รู้ว่า มีการขอเงินโบนัสที่จะจ่ายให้กับพนักงานส่วนตำบล ร้อยละ ๒๐ แล้วเหตุใดจึงต้องนำเงินที่หักจาก เงินโบนัสที่ได้รับไปมอบให้กับหัวหน้าส่วนการคลัง โดยที่บุคคลลำดับที่ (๑) ก็มีส่วนได้รับเงินโบนัส ดังกล่าวด้วย จากถ้อยคำของบุคคลลำดับที่ (๒) ว่า เป็นความต้องการของสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบล แต่บุคคลลำดับที่ (๑) กลับเป็นผู้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีว่า เรียกรับโบนัส ทั้งที่ในกระบวนการ ดังกล่าวข้างต้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องแต่อย่างใด มีแต่คำกล่าวอ้างว่าที่เรียกรับเงิน เพื่อนำไปให้คณะอนุกรรมการตรวจประเมินโบนัสฯ ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีเป็นอนุกรรมการและเลขานุการเท่านั้น

ประเด็นที่สอง การให้ถ้อยคำของนางอมรรัตน์ฯ ที่ให้การในชั้นสอบสวนวินัยว่า ได้นำเงินใส่ซองสีขาวซึ่งเป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท แต่จำไม่ได้ว่าเป็นธนบัตรใดบ้าง มอบให้ผู้ถูกกล่าวหาเมื่อประมาณเดือนมกราคม ๒๕๕๔ โดยมีเจ้าหน้าที่ในส่วนการคลังรู้เห็น ซึ่งเป็นประเด็นหลักที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องถูกลงโทษทางวินัย โดยคณะกรรมการสอบสวนให้ความเห็น ว่า จากการสอบสวนนางอมรรัตน์ฯ และพยานบุคคลที่อยู่ในห้องทำงานส่วนการคลัง ๓ คน ให้ถ้อยคำตรงกันว่า เห็นผู้ถูกกล่าวหาเข้ามาในห้อง แต่ไม่ทราบว่ามาทำอะไร เห็นรับของสีขาวจาก

/นางอมรรัตน์ฯ...

นางอมรรัตน์ฯ ประมาณเดือนมกราคม ๒๕๕๔ และคาดว่าในช่องที่ผู้ถูกกล่าวหาได้รับจาก นางอมรรัตน์ฯ น่าจะเป็นเงินโบนัสที่เก็บจากพนักงานส่วนตำบล คณะกรรมการสอบสวนจึงเชื่อได้ว่า หลังจากพนักงานส่วนตำบลรับเงินโบนัสแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้เข้าไปที่ห้องทำงานส่วนการคลัง และรับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ฯ ซึ่งใส่เงินบางส่วน ในประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีได้ให้การปฏิเสธว่า ไม่รู้และไม่ทราบ เพราะเป็นเรื่องภายในขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่มี ส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างใด ส่วนเงินที่นางอมรรัตน์ฯ อ้างว่าได้ใส่ซองสีขาวและมอบให้กับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็ได้ให้ถ้อยปฏิเสธแล้วว่า ไม่เคยรับซองสีขาวที่มีเงินอยู่ตามที่นางอมรรัตน์ฯ กล่าวอ้าง แต่อย่างใด ซึ่งจากถ้อยคำของพยานบุคคลที่อยู่ในห้องส่วนการคลัง ๓ คน คือ นางจำนงค์ เทพฉิม นักวิชาการเงินและบัญชี นางสาวนาวรรณ มรรคาเขต เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี และ นางกฤตกร สุขสวัสดิ์ เจ้าพนักงานจัดเก็บรายได้ ต่างให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า เห็นผู้ฟ้องคดี เข้าไปที่ห้องส่วนการคลัง แต่ไม่ทราบว่ามาทำอะไร เห็นรับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ฯ ประมาณเดือนมกราคม ๒๕๕๔ และคาดว่าในช่องที่ผู้ถูกกล่าวหาได้รับจากนางอมรรัตน์ฯ น่าจะเป็นเงินโบนัสที่เก็บจากพนักงานส่วนตำบล โดยที่พยานทั้ง ๓ คน ไม่ได้ให้ถ้อยคำยืนยันว่า เห็นนางอมรรัตน์ฯ เอาเงินใส่ซองสีขาวจริง เพียงแต่ฟังจากการบอกเล่าของนางอมรรัตน์ฯ เท่านั้น และคณะกรรมการสอบสวนก็ได้สอบพยานบุคคลฝ่ายของผู้ฟ้องคดี ได้แก่ นายอารีย์ ดุทยานภรณ์ ข้าราชการบำนาญ (อดีตพัฒนาการจังหวัดสตูล) นายสมชาย โยธาทิพย์ ข้าราชการบำนาญ (อดีตนายอำเภอควนกาหลง) นายสมชาติ พรหมโกศรี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมพัฒนา (อำเภอมะนัง) นางสาวสุภาภรณ์ อิมหมัน หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลป่าแก่น้อหิน (ขณะที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปาล์มพัฒนา อำเภอมะนัง) ซึ่งเป็นบุคคลที่เคยปฏิบัติงานร่วมกับผู้ฟ้องคดี และรู้เห็นการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดี มาโดยตลอด ต่างก็ให้ถ้อยคำในเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดี ในเรื่องของการประสานงานกับองค์การบริหารส่วนตำบล การนำหนังสือจากอำเภอไปส่งให้องค์การบริหาร ส่วนตำบล หรือรับจากองค์การบริหารส่วนตำบลกลับมา โดยเฉพาะนายสมชายฯ ในขณะนั้น ได้ให้ถ้อยคำว่าเป็นนโยบายของท่านที่เน้นให้ในการกำกับดูแล โดยให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นท้องถิ่น อำเภอควนกาหลง หากต้องไปติดต่อราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลใด ก็ให้นำหนังสือ หรือเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลที่เดินทางไปราชการด้วย และหาก

/องค์การ...

องค์การบริหารส่วนตำบลมีหนังสือที่จะต้องติดต่อกับอำเภอและจังหวัดก็นำกลับมาด้วย เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการทำงาน คณะกรรมการสอบสวนได้ให้ความเห็นในสรุปสำนวน การสอบสวนว่า ได้พิจารณาเปรียบเทียบข้อเท็จจริงที่ได้จากพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา กับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหาแล้วมีความเห็นว่า การที่ผู้ถูกกล่าวหากล่าวอ้าง การปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการรับและการส่งหนังสือราชการตามนโยบายของนายอำเภอควนกาหลง เป็นข้อโต้แย้งแก้ข้อกล่าวหา ยังฟังไม่ได้ที่จะหักล้างข้อเท็จจริงจากการสอบสวนพยานฝ่ายผู้กล่าวหา โดยไม่นำพยานที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาวินิจฉัย

ประเด็นที่สาม ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำตั้งแต่กระบวนการสอบข้อเท็จจริงแล้วว่า มูลเหตุที่ผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนน่าจะมาจากบุคคลที่ไม่พอใจในการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากในการทำงานที่อาจมีการเข้าใจผิดหรือไม่ปฏิบัติตามข้อระเบียบ จนถูกผู้ฟ้องคดีทักท้วง ให้ดำเนินการแก้ไข หรือมีความคิดเห็นไม่ตรงกันทำให้เกิดความไม่พอใจ จึงได้ก่นแก้ง เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสีย และในชั้นการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำว่าเป็นเหตุร้องเรียน ผู้ฟ้องคดีเกิดจากการก่นแก้งของนายสถาพร สุวรรณมณี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เนื่องจากในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งท้องถิ่นอำเภอควนกาหลงได้ตรวจพบการปฏิบัติราชการ ขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยไม่ถูกต้องตามระเบียบราชการหลายเรื่อง ซึ่งอาจเป็นเหตุ ที่ทำให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยไม่พอใจ อีกทั้งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๑๕ สงขลา ได้ตรวจสอบเรื่องการก่อสร้างระบบประปาหมู่บ้าน และให้เรียกเงินคืนจาก ผู้เกี่ยวข้อง โดยมีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยร่วมอยู่ด้วย ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับการแต่งตั้ง เป็นคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิด และคณะกรรมการดังกล่าวก็มีความเห็น ให้เรียกเงินคืนตามที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๕ สงขลา ชี้มูล ขณะนี้เป็นคดีอยู่ในชั้นการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ซึ่งก่อนหน้าผู้ฟ้องคดีเคยถูกร้องเรียนในหลายๆ เรื่อง มาแล้ว แต่เมื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าไปตรวจสอบข้อเท็จจริงก็ไม่มีมูลตามที่ร้องเรียนแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงปักใจเชื่อว่าผู้อยู่เบื้องหลังการร้องเรียนผู้ฟ้องคดีน่าจะเป็นปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และผู้ฟ้องคดีได้ขอให้คณะกรรมการสอบสวนออกไปทำการสอบสวนพยานบุคคล ในทุกองค์การบริหารส่วนตำบล ในพื้นที่อำเภอควนกาหลงและอำเภอมะนังที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ที่ผู้ฟ้องคดีได้ถูกกล่าวหา แต่จากคำให้การของผู้ฟ้องคดีและพยานในชั้นของการสอบสวน

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้หยิบยกประเด็นดังกล่าวมาขยายผลหรือหาข้อมูลเพิ่มเติม ทั้งที่หน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนควรที่จะหาข้อมูลให้ครบทุกประเด็นตามที่ผู้ฟ้องคดี หรือพยานกล่าวอ้าง โดยเฉพาะ ๒ ประเด็นหลัก คือ (๑) เรื่องการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ในเรื่องการติดต่อประสานงานราชการระหว่างอำเภอกับองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนมีมติสอบสวนพยานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง หากคณะกรรมการสอบสวนเข้าใจประเด็น และให้ความเป็นธรรมและให้ความยุติธรรมกับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนควรจะทำการศึกษาพยานที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในประเด็นเรื่องดังกล่าวที่ผู้ฟ้องคดี ได้หยิบยกขึ้นมาต่อสู้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นตามนโยบายที่นายสมชายฯ จริงหรือไม่ เพราะเป็นประเด็นที่ทำให้พยานที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนเข้าใจผิดว่า ซองสีขาวที่ผู้ฟ้องคดีรับเป็นซองเงิน โดยการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติกับ ทุกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอควนกาหลงและอำเภอมะนังที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ ไม่ได้ปฏิบัติเฉพาะที่องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยเพียงแห่งเดียว ซึ่งเจตนาของผู้ฟ้องคดี ก็เพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนไปสอบสวนพยานในประเด็นเรื่องปฏิบัติหน้าที่ราชการ รวมถึงความขัดแย้งระหว่างผู้ฟ้องคดีกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย (๒) เรื่องความขัดแย้ง ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ซึ่งน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้มีหนังสือ ร้องเรียนผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนให้ความเห็นในประเด็นเรื่องนี้ในรายงานการประชุม คณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรง ครั้งที่ ๒/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ สรุปได้ว่า การกล่าวอ้างเรื่องความขัดแย้งกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยจนเป็นเหตุให้มีการกลั่นแกล้ง นั้น คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วมีความเห็นว่า พยานสำคัญจากการสอบสวนที่ทำให้ คณะกรรมการสอบสวนเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาเข้าไปรับเงินจากนางอมรรัตน์ฯ นั้น ประกอบด้วย บุคคลหลายคน โดยแต่ละคนมีตำแหน่งหน้าที่ราชการที่มั่นคง มีวิญญู มีคุณวุฒิ มีวุฒิภาวะ และ รับราชการมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ยังหาเหตุผลเชื่อมโยงที่บุคคลดังกล่าวจะต้องการกลั่นแกล้งผู้ถูกกล่าวหา เพียงเพราะเหตุผู้ถูกกล่าวหาที่มีความขัดแย้งกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยเพียงคนเดียว ประเด็นโต้แย้งดังกล่าวจึงยังฟังไม่ขึ้น จากความเห็นดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ ให้โอกาสหรือให้ความยุติธรรมกับผู้ฟ้องคดี โดยสรุปและคิดเอาเองทั้งที่ยังไม่มีข้อมูลในเรื่อง ดังกล่าว ประกอบกับพยานในส่วนของผู้ฟ้องคดีก็ได้ให้ถ้อยคำสอดคล้องไปในลักษณะเดียวกันว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีมีเหตุขัดแย้งกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เช่น นายสมชายฯ และนางสาวสุภาภรณ์ฯ ทั้งที่เป็นบุคคลที่ไม่ได้ปฏิบัติราชการอยู่ ณ องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย แต่กลับรับทราบถึงความขัดแย้งดังกล่าว และนายอมฤทธิ์ แสงจันทร์ ซึ่งอดีตก็เคยเป็นพนักงานในองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ก็ได้ให้ถ้อยคำเรื่องความขัดแย้งระหว่างผู้ฟ้องคดีกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย แต่เหตุใดคณะกรรมการสอบสวนจึงไม่ได้ให้ความสำคัญในประเด็นดังกล่าว ซึ่งหากจะย้อนกลับไปพิจารณาถ้อยคำของนายทองฯ (ผู้ร้องเรียน) ก็สื่อเจตนาค่อนข้างชัดเจนว่าตั้งใจจะกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี และน่าจะมีบุคคลที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของนายทองฯ เพราะผู้ร้องเรียนไม่สามารถให้ถ้อยคำในเรื่องที่ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีได้ โดยความคิดเห็นของคณะกรรมการสอบสวนที่ให้น้ำหนักไปทางฝ่ายที่กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า พยานที่ให้ถ้อยคำว่าเห็นผู้ฟ้องคดีเข้าไปรับของสีข้าวซึ่งคาดว่าจะเงินโบนัสจากนางอมรรัตน์ฯ นั้น มีหน้าที่ราชการมั่งคั่ง มีวิทยุ มีคุณวุฒิ มีวุฒิภาวะ และรับราชการมาเป็นระยะเวลาาน ซึ่งหากพิจารณาสำนวนการสอบสวนทั้งหมด จะเห็นได้ว่ามีบุคคลที่อยู่ในห้องส่วนการคลังเพียง ๔ คน เท่านั้น คือ หัวหน้าส่วนการคลังที่เป็นผู้อ้างว่าเอาเงินใส่ซองสีข้าวมอบให้กับผู้ฟ้องคดี และพยานอีก ๓ คน ที่หัวหน้าส่วนการคลังอ้างว่าเป็นผู้รู้เห็นการรับของสีข้าว ซึ่งบุคคลทั้งสามเป็นพนักงานส่วนตำบลสายงานผู้ปฏิบัติเท่านั้น และถ้อยคำก็เป็นไปในลักษณะที่คาดการณ์เอาเองว่าในซองสีข้าวหน้าน่าจะเป็นเงิน ซึ่งบุคคลทั้ง ๔ ราย ก็เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายและให้คุณให้โทษได้ และน่าจะเป็นไปได้ เมื่อปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยให้ถ้อยคำในลักษณะใด บุคคลทั้ง ๔ ราย ก็น่าจะให้ถ้อยคำไปในทำนองเดียวกัน จึงเป็นข้อสันนิษฐานของผู้ฟ้องคดีที่ได้กล่าวไว้ใน การให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน หากเปรียบเทียบพยานบุคคลของผู้ฟ้องคดี ซึ่งประกอบด้วยอดีตพัฒนาการจังหวัดสตูล ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด อดีตนายอำเภอควนกาหลง ซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดในระดับอำเภอ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมพัฒนา หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งก็เป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงในองค์การบริหารส่วนตำบล และนักวิชาการศึกษาระดับ ๖ แต่ละคนล้วนมีหน้าที่ราชการในระดับสูง มีวิทยุ มีคุณวุฒิ และมีวุฒิภาวะน่าจะเป็นที่น่าเชื่อถือมากกว่าพยานทั้ง ๔ คน ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวถึงข้างต้น หากคณะกรรมการสอบสวนมีหลักเกณฑ์ใดในการชั่งน้ำหนักความน่าเชื่อถือของพยาน ซึ่งพยานยกเว้นอดีตนายอำเภอควนกาหลงต่างก็เป็น

/บุคคล...

บุคคลที่อยู่ต่างหน่วยงานกับผู้ฟ้องคดี และยินดีที่มาช่วยเป็นพยานให้กับผู้ฟ้องคดี ต่างกับพยานที่ คณะกรรมการสอบสวนให้นำหน้ากว่าน่าเชื่อถือทั้งที่เป็นพยานที่อยู่ในองค์กรเดียวกันทั้งสิ้น จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ตามคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๑๗๖๗/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ นั้น ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรมตั้งแต่กระบวนการสอบข้อเท็จจริงจนถึงกระบวนการสอบสวน

สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๑๑๕๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ นั้น ผู้ฟ้องคดี ไม่เห็นด้วย และขอโต้แย้งใน ๒ ประเด็น ได้แก่ (๑) ประเด็นการรับของสีขาวจากนางอมรัตน์ฯ โดยอ้างความไม่น่าเชื่อถือของพยานทั้ง ๔ คน เช่นเดียวกับข้ออ้างข้อเถียงในชั้นการสอบสวน และ (๒) ประเด็นการให้ถ้อยคำแตกต่างกันของพยานในชั้นการสอบข้อเท็จจริงกับชั้นการสอบสวน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การให้ถ้อยคำของพยานที่แตกต่างกันเป็นเพียงรายละเอียดปลีกย่อย เล็กน้อย ผู้ฟ้องคดีอ้างข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับชั้นคณะกรรมการสอบสวน จากประเด็นที่ โต้แย้งชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาในรายละเอียดประกอบกับ ข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีได้หยิบยกและกล่าวอ้าง ซึ่งเป็นข้อมูลและข้อเท็จจริงเพื่อที่จะปกป้องสิทธิ ของผู้ฟ้องคดี เพราะผู้ฟ้องคดีเห็นว่ายังไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม ทั้งที่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ ซื่อสัตย์สุจริต ทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจ ยืนหยัดอยู่ในความถูกต้อง สอนงตอบต่อนโยบายของราชการมาโดยตลอด แต่กลับถูกกลั่นแกล้งและไม่ได้ได้รับความธรรมจาก กระบวนการยุติธรรม จนต้องรับโทษทางวินัยทั้งที่ไม่ได้กระทำความผิด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี ๑ ตามคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๑๑๕๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗
๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๑๗๖๗/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวน ทั้งพยานเอกสารและพยานบุคคล โดยพยานเอกสาร ได้แก่ ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสตูล เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ ประกาศ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ สรุปผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการ เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย มติคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสตูล ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ มีมติเห็นชอบผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการ เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ซึ่งผ่านการประเมินของคณะกรรมการฯ ด้วยคะแนน ๗๙ คะแนน รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) แก่พนักงานส่วนตำบลลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ และหนังสือสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสตูลที่ สต ๐๐๒๓.๑/๑๖ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ส่วนพยานบุคคลในองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ๑๒ คน โดยพยานรายนายสถาพร สุวรรณมณี นางอมรรัตน์ กำเหนิดนางสาวภาสินี แก้วทองมา นางวินิตา มรรคาเขต นางจำนงค์ เทพนิม นางสาววนาวรรณมรรคาเขต นางกฤตกร สุขสวัสดิ์ นายอมฤทธิ์ แสงจันทร์ และนายอานันต์ ใจตรง ที่ให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่า มีการเรียกเก็บเงินจากผู้ที่ได้รับเงินโบนัส ประมาณร้อยละ ๒๐ เพื่อนำไปให้กับพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่แต่ไม่มีสิทธิได้รับเงินโบนัสส่วนหนึ่ง และเป็นสินน้ำใจให้กับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยทั้งหมด คณะผู้บริหาร และคณะกรรมการตรวจประเมินโบนัสระดับอำเภอ ซึ่งหมายถึง คณะอนุกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ อีกส่วนหนึ่ง และพยานรายนางอมรรัตน์ฯ ยังให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้มอบซองสีขาวซึ่งบรรจุเงิน จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้ฟ้องคดีที่ห้อง

/ส่วนการคลัง...

ส่วนการคลังประมาณเดือนมกราคม ๒๕๕๔ โดยเงินดังกล่าวเป็นเงินที่เก็บจากผู้ที่ได้รับเงินโบนัส
 คนละประมาณร้อยละ ๒๐ โดยมีพยานรายนางจำนงค์ฯ นางสาวนาวรรณฯ และนางกฤตกรฯ
 เป็นผู้เห็นเหตุการณ์ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเข้ามาในห้องส่วนการคลัง และนางอมรรัตน์ฯ มอบซองสีขาว
 ซึ่งบรรจุเงินจำนวนดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำพยานรายนายสถาพรฯ
 ที่ให้ถ้อยคำว่าได้ถามและทราบจากนางอมรรัตน์ฯ ว่าผู้ฟ้องคดีได้มารับเงินดังกล่าว
 ที่ห้องส่วนการคลัง ส่วนผู้ฟ้องคดีมีพยานบุคคล ได้แก่ นายอารีย์ ดุลยาภรณ์ ผู้รับบำนาญ
 (อดีตพัฒนาการจังหวัด) นายสมชาย โยธาทิพย์ ผู้รับบำนาญ (อดีตนายอำเภอควนกาหลง)
 นายสมชาติ พรหมโกศรี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมพัฒนา (อำเภอมะนัง) และ
 และนางสาวสุภาภรณ์ อิมหมั่น หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลป่าแก่บ่อหิน
 (ขณะที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลป่าแก่บ่อหิน
 อำเภอมะนัง) ซึ่งเป็นบุคคลที่เคยปฏิบัติงานร่วมกับผู้ฟ้องคดี และรู้เห็นการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดี
 มาโดยตลอด ซึ่งพยานดังกล่าวให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการที่มี
 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย ระเบียบต่างๆ เป็นอย่างดี โดยนายสมชายฯ นายสมชาติฯ และ
 นางสาวสุภาภรณ์ฯ ยังได้แสดงความคิดเห็นถึงสาเหตุที่มีหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดี รวมถึง
 การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่นำหนังสือจากอำเภอไปส่งให้องค์การบริหารส่วนตำบลที่ผู้ฟ้องคดี
 ไปราชการ และรับจากองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าวกลับมา โดยเฉพาะนายสมชายฯ
 ให้ถ้อยคำว่าเป็นนโยบายขณะที่ตนดำรงตำแหน่งนายอำเภอควนกาหลงเสียด้วยซ้ำ แต่พยานบุคคล
 ดังกล่าวก็เป็นเพียงพยานที่แสดงทัศนะต่อผู้ฟ้องคดีในเรื่องความรู้ความสามารถและการปฏิบัติงาน
 ของผู้ฟ้องคดีในอดีตที่ผ่านมา ในฐานะที่เคยเป็นผู้บังคับบัญชาและผู้ที่เคยร่วมปฏิบัติงานกับ
 ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิใช่พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับการรับซองสีขาวที่บรรจุเงิน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับพยานโดยเฉพาะรายนางอมรรัตน์ฯ ที่ยืนยันหนักแน่นว่า ได้ส่งมอบซองสีขาวซึ่งข้างในบรรจุเงิน
 ที่เก็บรวบรวมจากผู้ที่ได้รับเงินโบนัสขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท
 ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และมีพยานอีก ๓ ราย ซึ่งได้แก่ นางจำนงค์ฯ นางสาวนาวรรณฯ และ
 นางกฤตกรฯ เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเข้าไปในห้องทำงานส่วนการคลัง และ
 รับซองสีขาวดังกล่าว แม้พยานทั้งสามรายที่เห็นเหตุการณ์ขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับซองสีขาวดังกล่าว
 จะไม่เห็นขณะที่นางอมรรัตน์ฯ บรรจุเงินไว้ในซองสีขาวดังกล่าวก็ตาม แต่พยานทั้งสามก็ทราบดีว่า

/นายกองค์การ...

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยได้เรียกประชุมก่อนที่จะจ่ายเงินโบนัส และได้แจ้งในที่ประชุมว่า ให้เก็บเงินจากผู้ที่ได้รับเงินโบนัส ร้อยละ ๒๐ เพื่อนำไปให้กับพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่ แต่ไม่มีสิทธิได้รับเงินโบนัส เป็นสินน้ำใจให้กับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยทั้งหมด คณะผู้บริหาร และคณะอนุกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการ ขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓ โดยในส่วนตัวที่เป็นสินน้ำใจให้กับคณะอนุกรรมการฯ ดังกล่าว ให้ผ่านทางผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นอนุกรรมการและเลขานุการของคณะอนุกรรมการฯ ด้วยเหตุนี้ เมื่อพยานทั้งสามรายเห็นผู้ฟ้องคดีเข้ามารับของสีขาจากนางอมรรัตน์ฯ ในห้องทำงานส่วนการคลัง จึงสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวและเชื่อว่าของสีขาของผู้ฟ้องคดีรับไปนั้น ช่างในบรรจุเงินดังกล่าว ดังนั้น เมื่อฟังประกอบกับพยานรายนางอมรรัตน์ฯ ที่ยืนยันหนักแน่นว่าได้มอบของสีขาบรรจุเงิน ให้กับผู้ฟ้องคดี พยานหลักฐานจึงหนักแน่นมั่นคงน่าเชื่อถือ ว่า ผู้ฟ้องคดีรับเงินดังกล่าว พยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ แต่การรับของสินน้ำใจมิใช่การทุจริตต่อหน้าที่อันจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การที่ผู้ฟ้องคดีรับเงินดังกล่าว ทั้งๆ ที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิที่จะได้รับไม่ว่าจะโดยผลของกฎหมายหรือโดยจารีตประเพณีใดๆ ก็ตาม ย่อมเป็นการเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่กระทำการตามข้อปฏิบัติที่ว่าข้าราชการต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย อันเป็นการกระทำผิดวินัย ข้าราชการตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การให้ถ้อยคำของพยานบุคคลทั้งในชั้นการสอบข้อเท็จจริงและชั้นการสอบสวนต่างให้การขัดแย้งกันเอง เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่จะฟังได้ว่าเป็นความจริงนั้น ไม่จำเป็นต้องได้จากพยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำสอดคล้องไปในทางเดียวกัน ทุกคนที่ได้สอบสวนหรือที่ได้ให้ถ้อยคำโดยไม่มี ความแตกต่างกันเท่านั้น เพราะเป็นไปได้ที่พยานทุกคนที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง จะให้ถ้อยคำไปในทางเดียวกันสอดคล้องต้องกันทุกคนโดยไม่มีข้อขัดแย้งหรือแตกต่างกัน การให้ถ้อยคำที่แตกต่างกันในรายละเอียด จึงเป็นธรรมชาติของพยานบุคคล หากใช้ข้อพิรุณสงสัยแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ ในการที่จะรับฟังข้อเท็จจริงใดว่าเป็นความจริงหรือไม่นั้น หากเพียงแต่

/มีพยาน...

มีพยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ให้ถ้อยคำสอดคล้องเชื่อมโยงกันได้สาระสำคัญ แม้จะมีข้อแตกต่างกัน
อยู่บ้าง แต่ข้อแตกต่างกันนั้นเป็นข้อแตกต่างในรายละเอียดปลีกย่อย ก็เพียงพอแล้วที่จะฟัง
ข้อเท็จจริงนั้นว่าเป็นความจริง กรณีไม่จำเป็นต้องมีพยานบุคคลให้ถ้อยคำสอดคล้องกันไป
ในทางเดียวกันโดยไม่มีพยานรายใดให้ถ้อยคำแตกต่างกันในรายละเอียดเลยแม้แต่น้อย จึงจะฟังได้ว่า
เป็นความจริง เพราะถ้าหากพยานมีลักษณะเช่นนั้นจริงแล้ว ย็น่าจะทำให้มีพิรุณเคลือบแคลง
สงสัยมากกว่า เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า พยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีความหนักแน่นมั่นคง
น่าเชื่อถือเพียงพอที่จะฟังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยและลงโทษผู้ฟ้องคดีได้แล้ว การที่มีถ้อยคำ
ของพยานบุคคลทั้งในชั้นการสอบข้อเท็จจริงและชั้นการสอบสวนต่างให้การขัดแย้งกันเอง
ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเพียงเท่านี้ จึงไม่เป็นเหตุที่จะฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดวินัย
แต่อย่างใด นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้เอาคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๘๓ เรื่องแดง
ที่ ๐๐๘๑๑๕๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เป็นคำให้การในเรื่องนี้ด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้แจ้งให้
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริงตามที่นายทอง มาลินี ร้องเรียนผู้ฟ้องคดี
ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ลับ ที่ มท ๐๘๐๒.๕/๑๕๔๑
ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๘๗๘/๒๕๕๔
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ คณะกรรมการ
สอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งดังกล่าวได้ดำเนินการสอบสวนผู้ร้องเรียน ผู้ฟ้องคดี และพยานบุคคลอื่น
รวม ๑๐ ราย ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้พิจารณาตามถ้อยคำของพยานบุคคล และ
มีความเห็นว่ามีมูลความจริงตามข้อร้องเรียนในประเด็นเรียกรับผลประโยชน์เงินค่าตอบแทนพิเศษ
ประจำปี (โบนัส) และเสนอรายงานการสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕
ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการ
สอบข้อเท็จจริง และได้ปฏิบัติเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มิได้ใช้อำนาจ
เพื่อกลับแก่งผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนนายทองฯ
ในประเด็นดังกล่าว ซึ่งสรุปได้ว่า ตอบไม่ได้ แต่น้องยะ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
ขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย น่าจะให้คำตอบได้ในประเด็นนี้ จากนั้นคณะกรรมการ
สอบข้อเท็จจริงได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากการสอบสวนพยานเพิ่มเติม ประกอบด้วยนายสภาพร

/สุวรรณมณี...

สุวรรณมณี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย นางสาวภาสินี แก้วทอง หัวหน้าสำนักงานปลัด
 องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และนายอมฤทธิ แสงจันทร์ นักวิชาการศึกษา ซึ่งสรุปได้ว่า
 เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยได้จ่ายเงินโบนัสให้แก่พนักงานส่วนตำบลแล้ว พนักงาน
 ส่วนตำบลดังกล่าวได้นำเช็คไปขึ้นเงิน และหลังจากนั้นได้นำเงินส่วนต่างประมาณร้อยละ ๒๐
 ไปให้กับนางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วนการคลัง กรรมการสอบข้อเท็จจริงจึงเชื่อว่า
 มีการนำเงินส่วนต่างจากการได้รับเงินโบนัสไปให้นางอมรรัตน์ฯ และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่ได้จาก
 นายสถาพรฯ และนางอมรรัตน์ฯ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามา
 รับเงินบางส่วนที่เก็บจากการได้รับเงินโบนัสของพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย
 จากนางอมรรัตน์ฯ โดยเมื่อเชื่อมโยงข้อเท็จจริงที่ได้ จึงเชื่อว่า การที่ผู้ฟ้องคดีเข้ามารับเงินดังกล่าว
 น่าจะเกิดจากการเรียกรับผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยถึงจัดสรรเงิน
 ดังกล่าวให้ จึงเชื่อว่าเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการเรียกรับผลประโยชน์เงินค่าตอบแทนพิเศษ (โบนัส)
 น่าจะมีมูลความจริง อีกทั้งข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงในเบื้องต้นไม่ได้มีผลผูกพันให้ต้อง
 เป็นเช่นนั้น ซึ่งจะต้องเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและหรือผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ
 แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 พ.ศ. ๒๕๕๑ พิจารณาสั่งการเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยอีกลำดับชั้นหนึ่ง ดังนั้น ก่อนที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการ
 ถูกต้องและเป็นธรรมแล้ว

ประเด็นที่ว่า ในชั้นการสอบสวนวินัยร้ายแรงผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม
 กล่าวคือ คณะกรรมการสอบสวนสรุปชัดว่า เหตุแห่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตั้งคณะกรรมการ
 สอบสวนในเรื่องการเรียกรับเงินโบนัสไม่สามารถพิสูจน์ได้ แต่กลับไปตั้งข้อกล่าวหาใหม่อีก
 แทนที่จะยุติเรื่อง นั้น เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนพยานฝ่ายกล่าวหา
 ประกอบด้วย นายอานันต์ ใจตรง นายกองการบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย นายสถาพร สุวรรณมณี
 ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย นางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วนการคลัง นางสาวภาสินี
 แก้วทองมา หัวหน้าสำนักงานปลัด นายวิจิต ไชยสงคราม หัวหน้าส่วนโยธา และนางวินิตา
 มรรคาเขต หัวหน้าส่วนสวัสดิการและสังคม ซึ่งเป็นคณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินประโยชน์
 ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ให้แก่พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง

/ขององค์การ...

ขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ที่ ๘๙๕/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ รวม ๖ ราย ซึ่งให้ถ้อยคำสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า ที่ประชุมคณะกรรมการดังกล่าวได้ตกลงกันโดยไม่มีการบันทึกไว้ในรายงานการประชุมว่า ขอเงินโบนัสที่จะจ่ายให้กับพนักงานส่วนตำบลคนละร้อยละ ๒๐ เพื่อเป็นสินน้ำใจกับ คณะอนุกรรมการประเมินฯ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ และผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยให้เจ้าหน้าที่ส่วนการคลังเป็นผู้รับผิดชอบในการเก็บเงินดังกล่าว และให้หัวหน้าส่วนราชการ แต่ละส่วนแจ้งกับพนักงานส่วนตำบลในส่วนราชการของตนทราบ ซึ่งพนักงานส่วนตำบล ผู้มีสิทธิได้รับเงินโบนัสบางส่วนไม่ยินยอมที่จะให้เงินจำนวนดังกล่าว แต่ไม่กล้าโต้แย้ง แต่มีพนักงานส่วนตำบลผู้มีสิทธิได้รับเงินโบนัสบางส่วนยินยอมที่จะให้เงินจำนวนดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าเป็นปีแรกที่ได้รับเงินโบนัส คณะกรรมการสอบสวนจึงมีมติว่า ข้อเท็จจริง ที่ได้จากการสอบสวนไม่สามารถที่จะพิสูจน์ในขณะนี้ได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการเรียกร้องผลประโยชน์หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุดังกล่าวหรือไม่ ประกอบกับเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริง จากการสอบสวนนางอมรรัตน์ฯ ซึ่งให้การว่า นางจำนงค์ เทพนิม นางสาวนาวรรณ มรรคาเขต เป็นคนเก็บเงินจากพนักงานส่วนตำบลที่ได้รับเงินโบนัสและรวบรวมเงินมามอบให้ตนเอง จำนวนประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท โดยเงินจำนวนดังกล่าวส่วนหนึ่งจะต้องให้กับผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และส่วนที่เหลือทั้งหมดได้ใส่ซองมอบให้กับนายอานันท์ฯ ที่ห้องทำงาน ประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ โดยนายอานันท์ฯ เป็นผู้สั่งการดังกล่าว และตามที่เคย ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมารับ ของบรรจุเงินจากตนเองที่ห้องทำงานส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เมื่อประมาณ เดือนมกราคม ๒๕๕๔ โดยมีเจ้าหน้าที่ของส่วนการคลัง คือ นางกฤตกร สุขสวัสดิ์ นางจำนงค์ฯ นางสาวนาวรรณฯ และนางวิภารัตน์ อินทศิริ อยู่ในสถานที่ดังกล่าวด้วย นั้น พยานให้ถ้อยคำ สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน ประกอบกับข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนนายอานันท์ฯ และนายสถาพรฯ ให้ถ้อยคำสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันสนับสนุนพฤติการณ์การรับเงิน ของผู้ฟ้องคดีว่า ได้ถามและทราบจากนางอมรรัตน์ฯ และนางจำนงค์ฯ ว่า ผู้ฟ้องคดีเข้ามารับเงิน ที่ห้องทำงานส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย โดยมีผู้รู้เห็นเหตุการณ์ คือ เจ้าหน้าที่ ในส่วนการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย คณะกรรมการสอบสวนจึงเชื่อได้ว่า

/หลังจาก...

หลังจากพนักงานส่วนตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยรับเงินโบนัส ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปที่ห้องทำงานส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล และรับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ฯ ที่ใส่เงินบางส่วนที่เก็บจากเงินโบนัสที่จ่ายให้กับพนักงานส่วนตำบลคนละร้อยละ ๒๐ เพื่อเป็นสินน้ำใจกับคณะกรรมการประเมินฯ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ จำนวนประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท โดยมีเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในส่วนการคลังรู้เห็นพฤติการณ์ดังกล่าวประมาณเดือนมกราคม ๒๕๕๔ ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า แม้การสอบสวนไม่สามารถพิสูจน์ในขณะนี้ได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตหรือไม่ แต่ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาที่ห้องทำงานส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล และรับซองสีขาวจากเจ้าหน้าที่ส่วนการคลังที่ใส่เงินบางส่วนที่เก็บจากเงินโบนัสที่จ่ายให้กับพนักงานส่วนตำบลคนละร้อยละ ๒๐ เพื่อเป็นสินน้ำใจกับคณะกรรมการประเมินฯ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ จำนวนประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ซึ่งเป็นความผิดวินัยกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติกล่าวคือ ต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนถูกต้องและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว

สำหรับข้อต่อสู้ของผู้ฟ้องคดีในกระบวนการสอบสวนว่าไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าเป็นการฟ้องในประเด็นเกี่ยวกับกระบวนการสอบสวนวินัยร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังกล่าวหาจากพยานฝ่ายกล่าวหาและพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีแล้ว คณะกรรมการสอบสวนประชุมพิจารณาลงมติเห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาและวินิจฉัย ดังต่อไปนี้

/ประเด็น...

ประเด็นที่หนึ่ง คณะกรรมการสอบสวนมีความจำเป็นที่จะต้องเรียกพนักงานส่วนตำบลผู้มีสิทธิได้รับเงินโบนัส สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลในท้องที่อำเภอควนกาหลง และอำเภอมะนัง จังหวัดสตูล มาสอบสวนตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอ และมีความจำเป็นที่จะต้องเรียกนายอมฤทธิ์ แสงจันทร์ มาสอบสวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องและผู้ฟ้องคดีได้ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร เห็นว่า พยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาสอบสวนดังกล่าว นั้น มิใช่พยานในประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินโบนัสขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และเกี่ยวข้องหรือถูกกล่าวอ้างว่ารู้เห็นถึงพฤติกรรมสำคัญของผู้ฟ้องคดีในการรับหรือไม่รับเงินจากหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับพยานในรายนายอมฤทธิ์ฯ คณะกรรมการสอบสวนได้เคยสอบสวนไปแล้ว และมีพยานในประเด็นสำคัญเช่นเดียวกัน ดังนั้น อาศัยอำนาจตามข้อ ๒๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา จึงมีมติงดการสอบสวนพยานดังกล่าว

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้าผิด เป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด คณะกรรมการสอบสวนต้องพิจารณาและวินิจฉัยข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้ ให้เป็นที่ยุติเสียก่อน คือ (๑) พนักงานส่วนตำบลสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ที่ได้รับเงินโบนัสประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อได้รับเงินโบนัสแล้วได้นำเงินไปมอบให้กับเจ้าหน้าที่ของส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เป็นยอดเงินประมาณร้อยละ ๒๐ ของเงินโบนัสที่ตนเองได้รับหรือไม่ อย่างไร จากการสอบพยานผู้รู้เห็นและพยานผู้มอบเงินแก่ผู้ฟ้องคดีต่างยืนยันสอดคล้องต้องกันว่า องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยจ่ายเงินโบนัสให้กับพนักงานส่วนตำบลเป็นเช็คในนามผู้มีสิทธิได้รับเงินโบนัสแต่ละคน เมื่อพนักงานส่วนตำบลดังกล่าวนำเช็คไปขึ้นเงินแล้วได้นำเงินโบนัสที่ได้รับบางส่วน ประมาณคนละร้อยละ ๒๐ ไปให้กับเจ้าหน้าที่ส่วนการคลังที่ห้องทำงานส่วนการคลัง ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนจึงเชื่อว่า พนักงานส่วนตำบลสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ที่ได้รับเงินโบนัสประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อได้รับเงินโบนัสแล้วได้นำเงินไปมอบให้กับเจ้าหน้าที่ส่วนการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เป็นเงินประมาณคนละร้อยละ ๒๐ ของเงินโบนัสที่ตนเองได้รับ (๒) ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมและหรือ

/มีส่วน...

มีส่วนเกี่ยวข้องเรียกร้องผลประโยชน์จากพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล จากการได้รับเงินโบนัสประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือไม่ อย่างไร เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากการสอบสวนพยานที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินโบนัสที่ได้รับมา คนละร้อยละ ๒๐ ของเงินโบนัส เพื่อมอบแก่คณะกรรมการประเมินฯ ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีเป็น อนุกรรมการด้วย โดยนายกองการบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยประชุมและขอให้ทุกคนสละเงินส่วนนี้ คณะกรรมการสอบสวนจึงมีมติว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนไม่สามารถที่จะพิสูจน์ในขณะนี้ ได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริต หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุดังกล่าวหรือไม่ แต่ข้อเท็จจริงจากพยานดังกล่าวข้างต้น เชื่อได้ว่า เหตุที่พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ที่ได้รับเงินโบนัสประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อรับเงินโบนัสแล้วได้นำเงินไปมอบให้กับ เจ้าหน้าที่ส่วนการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เป็นเงินประมาณคนละ ร้อยละ ๒๐ ของเงินโบนัสที่ตนเองได้รับ สาเหตุเกิดจากการตกลงกันระหว่างนายอานันดา นายกองการบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย กับหัวหน้าส่วนราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย (๓) ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินที่พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล นำไปมอบให้กับเจ้าหน้าที่ส่วนการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เพื่อเป็นสินน้ำใจกับคณะกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการ ขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสตูล ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็นอนุกรรมการและเลขานุการหรือไม่ อย่างไร นางอมรรัตน์ฯ หัวหน้าส่วนการคลัง เป็นพยานยืนยันว่า ตนเป็นคนรวบรวมเงินจากเจ้าหน้าที่ ทุกคนในองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และมอบเป็นสินน้ำใจแก่ผู้ฟ้องคดี ๒๐,๐๐๐ บาท ในห้องทำงานส่วนการคลัง และมีพยานรู้เห็น ๓ คน คณะกรรมการสอบสวนจึงเชื่อได้ว่า หลังจากพนักงานส่วนตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยรับเงินโบนัสประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปที่ห้องทำงานส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล และรับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ฯ ที่ใส่เงินบางส่วนที่เก็บจาก

/เงินโบนัส...

เงินโบนัสที่จ่ายให้กับพนักงานส่วนตำบล คนละร้อยละ ๒๐ เพื่อเป็นสินน้ำใจกับคณะกรรมการ
ประเมินฯ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ จำนวนประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท โดยมี
เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในส่วนการคลังรู้เห็นพฤติการณ์ดังกล่าวประมาณเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔
ส่วนผู้ฟ้องคดีได้นำพยานบุคคล ประกอบด้วยนายอารีย์ ดุทยานธรณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิใน ก.
องค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดสตูล ประธานคณะกรรมการประเมินฯ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็น
อนุกรรมการและเลขานุการ นายสมชาย โยธาทิพย์ อดีตนายอำเภอควนกาหลง ซึ่งเคยเป็น
ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีที่อำเภอมะนังและอำเภอควนกาหลง นายสมชาติ พรหมโกศรี
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลนิคมพัฒนา และนางสาวสุภาภรณ์ อิมหมัน หัวหน้าสำนักงานปลัด
องค์การบริหารส่วนตำบลป่าแก่บ่อหิน มานำสืบแก้ข้อกล่าวหา รวม ๔ ราย สรุปโดยรวมได้ว่า
นายอารีย์ฯ ปฏิเสธว่าไม่ได้รับเงินตามที่มีการกล่าวอ้างในชั้นการสอบข้อเท็จจริงและการสอบสวน
วินัยของคณะกรรมการสอบสวนที่มีพยานหลักฐานยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าไปรับเงินจำนวน
๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปมอบให้คณะกรรมการประเมินฯ แต่อย่างใด และพยานทั้ง ๔ ราย
ได้ให้ถ้อยคำสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า คิดว่าเรื่องดังกล่าวไม่เป็นความจริง เนื่องจาก
ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการที่ดี ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่มาโดยตลอด มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย
ระเบียบต่างๆ เป็นอย่างดี จึงไม่น่ากระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ส่วนมูลเหตุที่มีการร้องเรียน
น่าจะมาจากความขัดแย้งกับนายสถาพรฯ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และยังได้ให้ถ้อยคำ
สนับสนุนเกี่ยวกับประเด็นการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีในเรื่องการรับและการส่งเอกสารราชการ
ระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับอำเภอว่า เป็นนโยบายของนายอำเภอเพื่อความคล่องตัว
ในการปฏิบัติราชการ

คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิเสธข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับการรับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ฯ หัวหน้าส่วนการคลัง แต่ปฏิเสธว่าในซองที่รับมาจาก
นางอมรรัตน์ฯ ไม่ได้เป็นเงินที่พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง
จังหวัดสตูล นำไปมอบให้กับเจ้าหน้าที่ของส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย
เพื่อเป็นสินน้ำใจกับคณะกรรมการประเมินฯ โดยเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบข้อเท็จจริงที่ได้จาก
พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหาแล้ว มีความเห็นว่
การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการรับและการส่งหนังสือราชการตามนโยบาย

/ของนายอำเภอ...

ของนายอำเภอเป็นข้อโต้แย้งแก้ข้อกล่าวหา จนเป็นเหตุให้พยานฝ่ายกล่าวหาที่ให้การสนับสนุนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับประเด็นการรับเงินเข้าใจผิดว่า ของสี่ขาของผู้ฟ้องคดีรับจากนางอมรรัตน์ฯ นั้นเป็นของที่ใส่เงิน ทั้งที่ปรกติจะรับซองเอกสารราชการเป็นประจำจากส่วนราชการต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ยังฟังไม่ได้ที่จะหักล้างข้อเท็จจริงจากการสอบสวนพยานฝ่ายกล่าวหา และยังหาเหตุผลเชื่อมโยงที่บุคคลดังกล่าวจะต้องให้การกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีเพียงเพราะเหตุผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งกับนายสภาพรฯ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยเพียงคนเดียวยังไม่ได้แต่อย่างใด ประเด็นโต้แย้งดังกล่าวจึงยังฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน คณะกรรมการสอบสวนจึงมีมติว่า พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น เห็นควรลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในระดับที่สมควรแก่พฤติการณ์ในการกระทำความผิด โดยลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๕ เป็นเวลาสองเดือน ด้วยข้อเท็จจริงประกอบข้อกฎหมายข้างต้น เห็นได้ว่า ในกระบวนการสอบข้อเท็จจริงและการสอบสวนวินัยกับข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน ประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ และคำให้การเพิ่มเติมแล้ว

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ระดับชำนาญการ (ท้องถิ่นอำเภอ) สังกัดสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสตูล กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้มีผู้ร้องเรียนต่ออธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีว่ามีพฤติกรรมการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบรวม ๔ ข้อหา คือ ชักชวนเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยไปนั่งดื่มสุราในเวลาราชการ สร้างความแตกแยกในพื้นที่ระหว่างบุคลากรของโรงเรียนกับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยเกี่ยวกับการขอรับเงินอุดหนุนโครงการประกวดโรงเรียน มีพฤติกรรมพุดจาไม่สุภาพ และเรียกรับผลประโยชน์เงินค่าตอบแทนพิเศษ

(ใบนี้)...

(โบนัส) ประจำปี จากองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งละ ๑๐,๐๐๐ ถึง ๒๐,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค จึงมีคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๘๗๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีการร้องเรียนดังกล่าว ผลการสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีมูลเฉพาะข้อหาการเรียกรับผลประโยชน์เงินค่าตอบแทนพิเศษ (โบนัส) ประจำปี จากองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เนื่องจากการทำหน้าที่เป็นอนุกรรมการ และเลขานุการของคณะอนุกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการ ขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๑๕๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องเรียกรับผลประโยชน์เงินค่าตอบแทนพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ จากพนักงานส่วนตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ซึ่งจากผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีกระทำการเรียกรับผลประโยชน์จากพนักงานส่วนตำบล และพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ในการจ่ายเงินประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามที่ถูกกล่าวหา แต่เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวน พยานบุคคลที่เกี่ยวข้องเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาที่ห้องทำงานส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบล ทุ่งนุ้ย อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล และรับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วน การคลัง ที่ใส่เงินบางส่วนที่เก็บจากเงินโบนัสที่จ่ายให้กับพนักงานส่วนตำบลคนละร้อยละ ๒๐ เพื่อเป็นสินน้ำใจกับคณะอนุกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการ ขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๓ ที่ผู้ฟ้องคดีเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ จำนวนประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท ประกอบกับการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการถือเป็นผู้มีเกียรติเป็นที่เชื่อถือศรัทธา ของประชาชน และจะต้องไม่กระทำการอันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ของตน จึงมีมติว่า พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตน และ

/ไม่รักษา...

ไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ซึ่งเป็นความผิดวินัย
 อย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
 เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือนของผู้ฟ้องคดี ร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๓ เดือน แต่เมื่อพิจารณาจาก
 ประวัติการรับราชการที่ไม่เคยถูกกล่าวหามาก่อน รับราชการมานาน ทำคุณประโยชน์แก่ทางราชการ
 จึงลดหย่อนโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นลงโทษตัดเงินเดือน ร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว จึงมีคำสั่งจังหวัดสตูล
 ที่ ๑๗๖๗/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี
 ร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป พร้อมแจ้งสิทธิอุทธรณ์ต่อ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ยื่นอุทธรณ์
 คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
 ตามคำวินิจฉัย เรื่องคำที่ ๕๖๑๐๐๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๑๑๕๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗
 และได้แจ้งคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๓/๑๔๔
 ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับเงินจากนางอมรรัตน์ กำหนด
 ตามที่กล่าวหา แต่เป็นเพียงการรับหนังสือราชการจากองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยตาม
 นโยบายของอดีตนายอำเภอควนกาหลงเพื่อประโยชน์กับราชการ และเห็นว่าการสอบสวน
 และการรับฟังพยานหลักฐานไม่ชอบ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด ขอให้เพิกถอน
 คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำวินิจฉัย เรื่องคำที่ ๕๖๑๐๐๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๑๑๕๗
 ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดสตูล
 ที่ ๑๗๖๗/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
 ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัย เรื่องคำที่
 ๕๖๑๐๐๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๑๑๕๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
 เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาเบื้องต้นก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง
 ตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง... (๑๑) การบรรจุ และแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ และการย้ายตามมาตรา ๖๓ ให้ดำรงตำแหน่งตาม (๙) ซึ่งไม่ใช่ ตำแหน่งประเภททั่วไประดับทักษะพิเศษ และตำแหน่งตาม (๑๐) ในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดผู้บังคับบัญชา เป็นผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง มาตรา ๘๒ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้... (๑๐) ต้องรักษาชื่อเสียง ของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย มาตรา ๙๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนตามควรแก่ กรณีให้เหมาะสมกับความผิด วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีมีเหตุอันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการ พิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย และวรรคสี่ บัญญัติว่า การลงโทษตามมาตรา ๙๖ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จะมีอำนาจสั่งลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาในสถานโทษและอัตราโทษใดได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่ กำหนดในกฎ ก.พ. และมาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ตราพระราชกฤษฎีกา หรือออกกฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบหรือกำหนดกรณีใด เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎ ก.พ. ข้อบังคับ หรือระเบียบหรือกรณีที่กำหนดไว้แล้วซึ่งใช้อยู่เดิม มาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ประกอบกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยอำนาจ การลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ข้อ ๕ กำหนดว่า นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล และรัฐมนตรีเจ้าสังกัดปลัดกระทรวง อธิบดี และผู้ว่าราชการจังหวัด และผู้ซึ่งได้รับมอบหมายตามมาตรา ๔๓ ให้บังคับบัญชาส่วนราชการหรือหน่วยงานในฐานะอธิบดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีอำนาจ สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕ % และเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น

/คดีนี้...

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ท้องถิ่น อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอนุกรรมการและเลขานุการของคณะอนุกรรมการ ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนด ประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ตามประกาศ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสตูล (ก.อบต. จังหวัดสตูล) ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ มีหน้าที่ตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่ อำเภอควนกาหลง และอำเภอมะนัง จังหวัดสตูล รวมถึงองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยด้วย คณะอนุกรรมการประเมินฯ ดังกล่าวได้ประเมินคะแนนการได้รับเงินโบนัสขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย จำนวน ๗๙ คะแนน และ ก.อบต. จังหวัดสตูลเห็นชอบด้วยกับผลการประเมินดังกล่าว ส่งผลให้ พนักงานส่วนตำบลและพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยมีสิทธิได้รับเงินโบนัส ไม่เกิน ๓ เท่า ของอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างหรือค่าตอบแทน หลังจากทราบผลการประเมิน นายอานัด ใจตรง นายกองการการบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย นายสถาพร สุวรรณมณี ปลัดองค์การ บริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย นางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วนการคลัง นางภาสินี แก้วทองมา หัวหน้าสำนักงานปลัด และนางวินิตา มรรคาเขต หัวหน้าส่วนสวัสดิการและสังคม ในการประชุม คณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินโบนัสเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ นายกองการ บริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยได้พูดในที่ประชุมอันมิใช่การประชุมโดยมีวาระการประชุมตามภารกิจ ขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย จึงไม่มีการบันทึกการประชุมว่า ให้ขอเงินโบนัสที่จะจ่าย ให้กับพนักงานส่วนตำบลรายละร้อยละ ๒๐ ไปมอบให้แก่นางอมรรัตน์ฯ เป็นผู้รวบรวมไว้ เพื่อจะ นำเงินดังกล่าวไปให้กับพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่แต่ไม่มีสิทธิได้รับเงินโบนัส และเป็นสินน้ำใจให้กับ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยทั้งหมด คณะผู้บริหาร และคณะอนุกรรมการประเมินฯ ด้วย ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงฟังยุดีว่า การกั้นเงินโบนัสรายละร้อยละ ๒๐ ของบุคลากรของ องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ที่จะจ่ายให้กับคณะอนุกรรมการประเมินฯ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็น อนุกรรมการและเลขานุการนั้น เกิดจากการดำริภายในตนเองของคณะผู้บริหารขององค์การ บริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เพื่อให้เป็นสินน้ำใจแก่คณะอนุกรรมการประเมินฯ มิได้เกิดจากการเรียกรับจาก คณะอนุกรรมการประเมินฯ ดังกล่าวแต่อย่างใด ปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า ผู้ฟ้องคดีเป็น ผู้รับเงินจากนางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย จริงหรือไม่

/พิเคราะห์...

พิเคราะห์รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง
 กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดเรียกรับผลประโยชน์เป็นเงินค่าตอบแทนพิเศษ (โบนัส)
 ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓ จากพนักงานส่วนตำบลทุ่งนุ้ย โดยมีพยานบุคคลที่สอบไว้แบ่งเป็น
 ๒ กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ประกอบด้วยนายทอง มาลินี
 ผู้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีต่ออธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย และเลขาธิการ
 ผู้ตรวจการแผ่นดินว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมเรียกรับผลประโยชน์เงินค่าตอบแทนพิเศษ
 ประจำปี ๒๕๕๓ จากองค์การบริหารส่วนตำบล ประมาณคนละ ๑๐,๐๐๐ ถึง ๒๐,๐๐๐ บาท
 โดยทราบข้อมูลจากบุคคลอื่น และนายอานันท์ ใจตรง นายองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย
 ยืนยันว่าพยานเพียงเข้ารับตำแหน่งนายองค์การบริหารส่วนตำบลเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒
 และทราบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยไม่เคยได้รับเงินโบนัสเลย พยานจึงเสนอ
 ของบประมาณในส่วนนี้จากสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ซึ่งสภาองค์การ
 บริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยให้ความเห็นชอบและตั้งเป็นงบประมาณรายจ่ายประจำปี พยานจึงมี
 ความคิดกับบรรดาสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยว่า หากองค์การบริหาร
 ส่วนตำบลทุ่งนุ้ยมีการประเมินผ่านเกณฑ์ ให้กันเงินโบนัสที่พนักงานส่วนตำบลจะได้รับไว้
 ร้อยละ ๒๐ เพื่อนำไปให้กับพนักงานที่ไม่มีสิทธิได้รับโบนัส และเป็นสินน้ำใจให้กับสมาชิก
 สภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย คณะผู้บริหาร และคณะกรรมการตรวจประเมินโบนัส
 ระดับอำเภอ (คณะอนุกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการของ
 องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปี
 งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓) ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีเป็นหนึ่งในคณะอนุกรรมการประเมินฯ ด้วย พยานสอบถาม
 หัวหน้าส่วนราชการว่า เห็นด้วยกับการกันเงินโบนัสเพื่อแบ่งแก่บุคคลดังกล่าวหรือไม่
 ทุกหน่วยเห็นด้วยกับความคิดนี้ หลังจากผู้มีสิทธิได้รับโบนัสได้รับเงินมาแล้ว ได้นำไปมอบให้
 นางอมรรัตน์ กำเหนิด หัวหน้าส่วนการคลัง และทราบว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้ามารับเงินจำนวน
 ๒๐,๐๐๐ บาท จากนางอมรรัตน์ฯ ไปแล้ว พยานกลุ่มข้าราชการและพนักงานส่วนตำบลทุ่งนุ้ย
 ประกอบด้วยนายสถาพร สุวรรณมณี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ให้ถ้อยคำสอดคล้องกับ
 นายอานันท์ฯ ว่า พยานได้รับเงินโบนัส ๔๐,๐๐๐ บาท จึงนำเงินจำนวน ๗,๐๐๐ บาท ไปมอบแก่
 นางอมรรัตน์ฯ เพื่อมอบแก่คณะกรรมการตรวจประเมินโบนัสระดับอำเภอ และบุคคลอื่นๆ ตามที่

/เห็นชอบ...

เห็นชอบกับนายอานันท์ฯ นางอมรรัตน์ฯ ยืนยันสอดคล้องกับนายอานันท์ฯ และนายสถาพรฯ และจำได้ว่า วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ นายอานันท์ฯ ประชุมขอความเห็นในการกันเงินโบนัสร้อยละ ๒๐ พยานได้รับเงินโบนัส ๓๐,๐๐๐ บาท และนำเงินร้อยละ ๒๐ ไปมอบให้นางจำนงค์ฯ และนางสาวนารรณฯ ที่ห้องทำงานส่วนการคลัง รวมแล้วได้เงินที่กันจากเงินโบนัส ๑๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา เดือนมกราคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีมารับเงินใส่ซองสีขาว จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท จากพยาน โดยมีนางจำนงค์ฯ และนางสาวนารรณฯ รู้เห็นเหตุการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีมารับเงิน นางจำนงค์ เทพฉิม นักวิชาการเงินและบัญชี ยืนยันสอดคล้องต้องกันกับนางอมรรัตน์ฯ และยืนยันว่า พยานได้รับโบนัสเป็นเงิน ๒๗,๐๐๐ บาท และได้มอบเงินส่วนที่กันไว้ร้อยละ ๒๐ แก่นางอมรรัตน์ฯ ตามข้อตกลงกับนายอานันท์ฯ รวมทั้งยังเป็นผู้เก็บรวบรวมเงินโบนัสจากพนักงานส่วนตำบลที่มีสิทธิ ได้รับเงินโบนัสได้เงินรวม ๑๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาเห็นผู้ฟ้องคดีมารับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ฯ ประมาณเดือนมกราคม ๒๕๕๔ คาดว่าน่าจะมารับเงินที่กันไว้จากเงินโบนัส นางสาวนารรณ มรรคาเขต เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ยืนยันสอดคล้องต้องกันกับนางอมรรัตน์ฯ และนางจำนงค์ฯ ซึ่งพยานได้รับโบนัสเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ประมาณเดือนมกราคม ๒๕๕๔ เห็นผู้ฟ้องคดี มารับซองสีขาวจากนางอมรรัตน์ฯ คาดว่าเป็นเงินกันไว้ โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกรับเงิน แต่เป็นการให้ด้วยน้ำใจที่ได้รับเงินโบนัสเป็นครั้งแรก นางวินิตา มรรคาเขต หัวหน้าส่วนสวัสดิการ และสังคม ยืนยันว่า ทราบการขอกันเงินโบนัส พยานได้รับเงินโบนัส ๖๐,๐๐๐ บาท และได้นำเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ไปมอบแก่นางอมรรัตน์ฯ โดยทราบว่าจะต้องนำเงินที่กันไว้ไปให้คณะกรรมการ ตรวจสอบโบนัสระดับอำเภอ เห็นว่า พยานในคดีนี้มีทั้งประจักษ์พยาน คือ นางอมรรัตน์ฯ ที่เป็นคนส่งมอบเงินแก่ผู้ฟ้องคดี และมีนางจำนงค์ฯ นางสาวนารรณฯ เป็นผู้เห็นว่าผู้ฟ้องคดี มารับซองสีขาว เข้าใจว่าในซองมีเงินที่กันไว้จากเงินโบนัสที่พยานได้รับไป และพยานแวดล้อม เช่น นายทองฯ เห็นผู้ฟ้องคดีมานั่งทานอาหาร และพูดคุยอยู่กับนายอมฤทธิ์ แสงจันทร์ นักวิชาการศึกษา เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๔ ตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมงซึ่งเป็นเวลาราชการ ส่วนนายอานันท์ฯ นายกองค้การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยดังกล่าวข้างต้น ล้วนให้ถ้อยคำสอดคล้องต้องกันว่า มีการตกลงกันเงินโบนัสไว้ให้คณะกรรมการประเมิน ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อกำหนด ประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓ ส่วนหนึ่งจริง

/และใน...

และในวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีรับว่าในช่วงเช้าได้เข้าไปที่องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยจริง รวมทั้งได้เข้าไปที่ห้องทำงานส่วนการคลังและทุกส่วนราชการตามปกติ แต่ไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่ได้รับของสีขาจากนางอมรรัตน์ฯ เพียงแต่อ้างว่าเป็นการรับหนังสือราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยตามนโยบายของอดีตนายอำเภอควนกาหลงที่เคยให้ไว้ และผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นประโยชน์และประหยัดเวลานั้น เห็นว่า ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการกล่าวอ้างโดยไม่มีพยานหลักฐาน เพราะในวันดังกล่าวหากผู้ฟ้องคดีรับหนังสือมาจากองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยจริง ผู้ฟ้องคดีต้องนำพยานหลักฐานการลงรับหนังสือราชการดังกล่าวมาแสดงต่อคณะกรรมการสอบสวนได้ จึงจะเชื่อสมสอดคล้องกับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีได้อ้างนายอารีย์ ดุลยาภรณ์ ประธานกรรมการในคณะอนุกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ นายสมชาย โยธาทิพย์ อดีตนายอำเภอควนกาหลง ซึ่งเป็นผู้ให้นโยบายในการทำงานในการบริหารราชการท้องถิ่น หากท้องถิ่นอำเภอต้องไปติดต่อราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลใดให้นำหนังสือที่เกี่ยวข้องไปให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลที่เดินทางไปราชการ และหากองค์การบริหารส่วนตำบลมีหนังสือที่จะติดต่อกับอำเภอและเจ้าพนักงานให้นำกลับมาด้วยเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการทำงาน และนายสมชาย พรหมโกศรี หนึ่งในคณะอนุกรรมการประเมินฯ ซึ่งให้การสอดคล้องต้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นคนตั้งใจทำงาน มีความเชี่ยวชาญเรื่องระเบียบกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีไม่น่าจะเข้าไปรับเงินตามที่ถูกกล่าวหา นั้น เห็นว่า พยานทั้งสามเป็นเพียงผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการทำงานของผู้ฟ้องคดีเท่าที่พยานแต่ละคนรับรู้และรับทราบ แต่ไม่อาจนำมาหักล้างคำพยานของพยานบุคคลทั้งสองกลุ่มในองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยได้ ทั้งนี้ เนื่องจากปฐมเหตุของการคิดจะแบ่งเงินโบนัสให้ นั้น เกิดจากฝ่ายสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ฝ่ายบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และได้รับความร่วมมือจากพนักงานส่วนตำบลทุ่งนุ้ยที่มีสิทธิได้รับโบนัส รวมทั้งมีประจักษ์พยานยืนยันว่าได้มอบเงินแก่ผู้ฟ้องคดีจริง ดังนั้น แม้นายสมชายฯ หรือพยานรายอื่นยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีถูกใส่ความ เนื่องจากมีเหตุมาจากความไม่พอใจของนายสถาพรฯ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ที่กระทำการโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ อันน่าจะเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบก็ตาม

/แต่พฤติการณ์...

แต่พฤติการณ์แห่งคดีฟังได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีรับว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าไปยังส่วนการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๔ ในช่วงเช้า และไม่ปฏิเสธว่าได้รับของสีขาจากนางอมรรัตน์ฯ ซึ่งนางอมรรัตน์ฯ ยืนยันว่าเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ที่กันไว้จากเงินโบนัสและได้มอบแก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อแบ่งแก่คณะอนุกรรมการประเมินฯ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานเอกสารที่อ้างว่ารับของสีขาเข้ามาโดยปฏิบัติตามนโยบายอดีตนายอำเภอควนกาหลง และไม่ปรากฏหลักฐานการนำเอกสารส่งต่ออำเภอควนกาหลงหรือจังหวัดสตูลแต่อย่างใด อันจะหักล้างน้ำหนักคำพยานรายนางอมรรัตน์ฯ และพยานแวดล้อมอื่นๆ ได้ ประกอบกับหลักฐานการแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นคณะอนุกรรมการประเมินฯ พฤติการณ์แห่งคดีจึงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่งท้องถิ่นอำเภอควนกาหลง มีอำนาจหน้าที่อำนาจการ ประสานงาน ปฏิบัติงาน และสนับสนุนงาน อันเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ ด้านการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะอนุกรรมการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ในท้องที่อำเภอควนกาหลงเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ และได้ร่วมกับคณะอนุกรรมการประเมินฯ ดังกล่าวประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผล คุณภาพการให้บริการ และการพัฒนาองค์กร ได้รวม ๗๙ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับโบนัส การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล เงินโบนัสที่องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยได้รับจึงควรได้รับไปใช้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย แม้ฝ่ายสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ฝ่ายบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล และพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยประสงค์กันเงินบางส่วนมอบแก่คณะอนุกรรมการประเมินฯ เพื่อเป็นสินน้ำใจตอบแทนการประเมินผลดังกล่าวก็ตาม หากแต่ถ้าเรื่องดังกล่าวทราบถึงบุคคลอื่น ก็อาจทำให้ถูกตำหนิหรือเห็นว่าผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นข้าราชการที่มีหน้าที่กำกับดูแลและประสานงานตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการกับองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่ไม่เหมาะสม และอาจนำความเสื่อมเสียมาสู่ตำแหน่งหน้าที่ราชการได้ จึงฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ

/ของตน...

ของตนมิให้เสื่อมเสีย อีกทั้งเมื่อผู้ฟ้องคดีรับเงินมาแล้วอาจมีความผูกพันทางใจ เมื่อมีการประเมิน
ในครั้งต่อไป ทำให้ไม่มีอิสระในการตัดสินใจประเมินผลการปฏิบัติงานทั้ง ๔ ด้าน ขององค์การ
บริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ดังนั้น เพื่อรักษาเกียรติศักดิ์ศรีของตำแหน่งหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี
และหน่วยงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดีไม่ควรรับเงินดังกล่าวไม่ว่าด้วยเหตุผลใดๆ
ดังวินิจฉัยถึงผลเสียไว้ข้างต้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตน
และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ศรีของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย จึงเป็นความผิดวินัย
อย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้ดุลพินิจลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน
ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ตามคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๑๗๖๗/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษ
ตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่า ผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงกับผลการสอบสวน
กรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง พยานต่างให้ถ้อยคำขัดแย้งกันเอง นั้น
เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้พิจารณาเนื้อหาสาระในประเด็นพิพาทในคดีนี้รับฟังได้ว่า
องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยได้รับผลการประเมินและมีสิทธิได้รับเงินโบนัส พนักงานส่วนตำบล
ทุกคนยอมให้เงินร้อยละ ๒๐ ของโบนัสที่แต่ละคนได้รับ เพื่อนำไปมอบแก่พนักงานผู้ไม่มีสิทธิ
ได้รับโบนัส ฝ่ายสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ฝ่ายบริหาร และคณะกรรมการ
ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล
เพื่อกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓
โดยนายอานันท์ นายกององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย เป็นผู้ริเริ่มการกันเงินดังกล่าว และ
ผู้ฟ้องคดีมารับเงินจากนางอมรรัตน์ฯ หัวหน้าส่วนการคลังจริง ดังนั้น แม้วานายทองฯ
จะไม่สามารถยืนยันว่า ผู้ใดแจ้งพยานว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินก็ดี นายอานันท์ฯ ไม่ยืนยัน
เรื่องการกันเงินในชั้นการสอบข้อเท็จจริง แต่มายืนยันในชั้นการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง
การให้ถ้อยคำไม่ตรงกันในส่วนนี้ เห็นว่า เพื่อมิให้เกิดความเสื่อมเสียแก่ผู้ฟ้องคดี พยานจึงให้
ถ้อยคำเช่นนั้น แต่เมื่อมีการสอบสวนดำเนินการทางวินัย จึงต้องให้ถ้อยคำตามความเป็นจริง
ที่เกิดขึ้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น

/ส่วนข้ออ้าง...

ส่วนข้ออ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่นำสืบพยานที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง คือ คณะอนุกรรมการประเมินฯ มาวินิจฉัย นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนำถ้อยคำพยานทั้งสิ้นคน มาซึ่งนำหน้าคำพยานแล้ว แต่ไม่มีเหตุผลที่จะหักล้างนำหน้าคำพยานบุคคลทั้งสองกลุ่มได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามูลคดีนี้เกิดจากการที่นายสถาพร สุวรรณมณี ปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบลทุ่งนุ้ย กลับแก้งผู้ฟ้องคดี เพราะไม่พอใจการทำงานของผู้ฟ้องคดีหลายเรื่อง นั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ปฐมเหตุการณกันเงินโบนัสเกิดจากฝ่ายสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย มิได้เกิดจากการริเริ่มของนายสถาพรฯ ตามที่ ผู้ฟ้องคดีอ้าง ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ส่วนข้ออ้างที่ว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่ยอมสอบสวนพนักงานองค์การ บริหารส่วนตำบลมะนัง ซึ่งผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบกำกับดูแลเช่นเดียวกันว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ รับเงินหรือไม่ นั้น เห็นว่า ประเด็นพิพาทในคดีนี้เกิดที่องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ไม่ได้เกิดที่องค์การบริหารส่วนตำบลมะนัง กรณีคณะกรรมการสอบสวนไม่ทำการสอบสวน พนักงานส่วนตำบลมะนัง จึงมิใช่การสอบสวนที่ไม่ครบถ้วน ดังจะเห็นได้จากการที่อนุกรรมการ ในคณะอนุกรรมการประเมินฯ พยานทุกคนก็ไม่อาจยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับเงินจาก องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ยหรือไม่ เป็นแต่เพียงรับรองความประพฤติ และการปฏิบัติงาน ของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ข้ออ้างในส่วนนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แจ้งข้อกล่าวหา ตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการเรียกรับ ผลประโยชน์จากพนักงานส่วนตำบลและพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย ในการจ่ายเงินประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ในชั้นการแจ้งสรุปข้อกล่าวหาและพยานหลักฐาน ตามบันทึกการแจ้งและสรุปข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) กลับเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของ ตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียตามมาตรา ๘๒ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งควรยุติเรื่องการสอบสวนวินัย นั้น เห็นว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการสอบสวนแล้วจะแจ้งแบบ สว. ๒ ให้

/ผู้ถูกกล่าวหา...

ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบตามนัยข้อ ๑๔ ของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ระหว่างนั้นคณะกรรมการสอบสวนจะทำการรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ อีกครั้ง และเมื่อได้ข้อเท็จจริงเพียงพอแล้ว จึงแจ้งแบบ สว. ๓ ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ เพื่อให้ใช้สิทธิโต้แย้งคัดค้านพยานหลักฐานอย่างเต็มที่ตามนัยข้อ ๑๕ ของ กฎ ก.พ. ฉบับเดียวกัน หลังจากนั้นคณะกรรมการสอบสวนจะทำรายงานการสอบสวนเสนอความเห็น (แบบ สว. ๖) เสนอผู้แต่งตั้งต่อไป ฉะนั้น การตั้งข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๒ และแบบ สว. ๓ ของคณะกรรมการสอบสวนจึงไม่จำเป็นต้องเป็นข้อกล่าวหาเดียวกันเสมอไป เพราะขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนแสวงหาและรวบรวมได้จากพยานเอกสาร พยานบุคคล พยานวัตถุ และพยานอื่นๆ หลังจากที่ได้แจ้งแบบ สว. ๒ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ข้ออ้างในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่จะพิจารณาต่อไปมีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยที่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งคัดค้านถึงขั้นตอนหรือกระบวนการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร แต่โต้แย้งคัดค้านเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐาน ในประเด็นการรับซองสีขาจากนางอมรรัตน์ กำหนดหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งนุ้ย และการให้ถ้อยคำที่แตกต่างกันของพยานในชั้นการสอบข้อเท็จจริงและในชั้นการสอบสวนทางวินัย ข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังเป็นที่ยุติว่าผู้ถูกฟ้องคดี ๑ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนและกระบวนการตามที่กฎหมายกำหนดโดยชอบแล้ว ส่วนประเด็นการโต้แย้งดุลพินิจ นั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คดีมีพยานหลักฐานทั้งพยานบุคคลและพยานเอกสารฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท จากนางอมรรัตน์ฯ จริง การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดจริงตามที่ถูกกล่าวหา และการให้ถ้อยคำที่แตกต่างกันของพยานในชั้นการสอบข้อเท็จจริงและชั้นการสอบสวนไม่ได้มีผลเปลี่ยนแปลงการวินิจฉัยอย่างมีนัยสำคัญแต่อย่างใด เมื่อการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการออกคำสั่งจังหวัดสตูล ที่ ๑๗๖๗/๒๓๕๕๖ เรื่อง การลงโทษตัดเงินเดือน ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ร้อยละ ๕ เป็นเวลา ๒ เดือน เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัย

/เรื่องดำที่...

เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๘๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๑๑๕๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ยกอุทธรณ์ของ
ผู้ฟ้องคดี นั้น จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

พิพากษายกฟ้อง

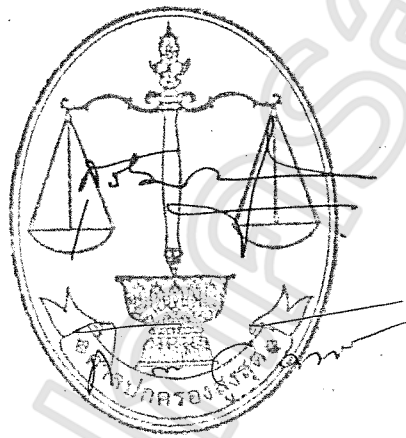
นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์ *Sirirakorn Panpithak* ตุลาการเจ้าของสำนวน
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ *Thiradech Dechachati*
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางเสริมตรุณี ตันติเวสส *Serimtrunee Tantivee*
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิโรจน์ ธิตา

